

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **M. D.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025, č. j. JMK 89671/2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce brojil žalobou podanou u Krajského soudu v Brně proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný opětovně zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru přestupků v dopravě, ze dne 18. 1. 2024, č. j.

OPD-72392/23-27, poté, co jeho rozhodnutí ze dne 6. 5. 2024, č. j. JMK 67321/2024, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2025, č. j. 22 A 19/2024-30, a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání.

2. Rozhodnutím Magistrátu města Brna, odboru přestupků v dopravě, ze dne 18. 1. 2024, č. j. OPD-72392/23-27, bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky X registrační značky X nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když řidič vozidla na pozemní komunikaci Žabí 1 v Brně dne 1. 12. 2022 v 04:34 hodin měl nedodržet stanovenou povinnost vyplývající z dopravní značky „Zóna s dopravním omezením“ (IZ 8a), kde platí zákaz stání (B 29). Žalobce tímto měl porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a tím se dopustit přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Správní orgán žalobci uložil za přestupek provozovatele vozidla pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Podání účastníků

3. Žalobce v podané žalobě napadl závěr žalovaného o tom, že neunesl své důkazní břemeno s tím, že naopak své tvrzení doložil konkrétním důkazním návrhem, který správní orgány bezdůvodně neprovedly a jeho argumentace nebyla řádně vypořádána. Nadále setrval na tom, že závěr, zda vozidlo na místě stálo z důvodu technické závady, nebyl v řízení nijak zjišťován a nebyl tedy ani zjištěn. S odkazy na judikaturu uvedl, že žalovaný navržený důkaz neprovedl a přezkoumatelně nezdůvodnil, proč ho neprovedl – pouhé konstatování, že jeho provedení je nadbytečné, nemůže obstát. Nyní napadené rozhodnutí je v rozporu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Brně, je vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. Následně žalobce zpochybňoval jednotlivá tvrzení žalovaného právě s ohledem na neprovedení výsledku svědků.
4. Setrval na tvrzení, že v daném případě nedošlo ke státní vozidla, ale k jeho zastavení ve smyslu § 2 písm. p) zákona o silničním provozu z důvodu poruchy vozidla s tím, že žalovaný se v rozporu závazným pokynem soudu nijak nezabýval otázkou, zda odstavení vozidla z důvodu poruchy může mít vliv na odpovědnost žalobce jako provozovatele motorového vozidla.
5. Podle žalovaného není žaloba důvodná. Žalobce v řízení před správními orgány ani v soudním řízení nepředložil jediný konkrétní údaj či důkaz, který by činil existenci závady alespoň pravděpodobnou. Tvrzení o poruše bylo uplatněno až v odvolání, přičemž žalobce neupřesnil, jaká závada měla nastat, jak se projevovala, kdy vznikla, zda byla diagnostikována či opravena a kým. K tomu zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí s tím, že žalovaný v novém rozhodnutí závazný právní názor soudu splnil. Bylo výslovně uvedeno, že tvrzený důvod odstavení vozidla nebyl ničím doložen a zůstává pouze obecnou, neurčitou a účelovou obranou. Bylo také vypořádáno, proč nebyl proveden výslech svědka. Materiální stránka je zde dána již charakterem přestupku. Závěr žalobce, že neexistence přímého důkazu o pojízdnosti vozidla má znamenat nutnost uznat existenci závady, je nelogický i právně nepřipustný. Podaná žaloba podle něj není důvodná.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Soud musí předně konstatovat, že napadené rozhodnutí není nijak vyčerpávající ani poté, co předcházející rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno. Celá změna se fakticky omezila na nahrazení jednoho odstavce. Oproti tomu vyjádření k žalobě obsahuje sice taktéž stručné, ale z pohledu soudu komplexnější odůvodnění, než samotné napadené rozhodnutí, které je na samé hranici přezkoumatelnosti.
8. Se závazným právním názorem zdejšího soudu se žalovaný vypořádal s maximální možnou stručností, která ponechala zdejšímu soudu značný prostor pro doplnění v reakci na poměrně podrobnou žalobní argumentaci.
9. Soud k posouzení žalobou napadeného rozhodnutí a jeho přezkoumatelnosti přistoupil s vědomím odvolací argumentace žalobce, která je obdobně stručná jako napadené rozhodnutí a která nese neklamné znaky obstrukčního a účelového způsobu uplatnění práva. Žalobce nejprve podal blanketní odvolání, které ve stanovené lhůtě nedoplnil, a následně uvedl, že v posuzované věci došlo k zastavení vozidla z důvodu poruchy, což mohl dosvědčit jeho řidič a jeden svědek, jejichž výslech navrhl. Nikde v odvolání ani v žalobě žalobce neuvedl, jaká porucha byla příčinou zastavení, jakým způsobem, kým nebo kdy byla odstraněna, a samozřejmě neuvedl, z jakého důvodu řídila v Brně jeho vozidlo osoba s pobytem v X a svědkem poruchy byla osoba s pobytem v X. Nijak konkrétně neobjasnil, k čemu by měli vypovídat jednotliví svědci, zejména zda navrhovaný svědek X byl jedním z těch, kteří participovali na odstranění poruchy.
10. S vědomím tohoto přistoupil soud k hodnocení naplnění závazného právního názoru, vyjádřeného v rozsudku ze dne 28. 2. 2025, č. j. 22 A 19/2024-30. Podstatou zrušujícího rozsudku zdejšího soudu bylo zjištění, že žalovaný se nezabýval otázkou, zda došlo k zastavení vozidla [tj. k naplnění podmínek § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb.] a zda to mělo vliv na odpovědnost žalobce za přestupek provozovatele motorového vozidla; a dále to, že se žalovaný nevypořádal s návrhy na svědecké výpovědi s tím, že pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, proč navržené důkazy neprovedl.
11. Vše podstatné uvedl žalovaný v odstavci: „*K námitkám účastníka řízení odvolací správní orgán uvádí, že účastník sice tvrdí, že k zastavení vozidla došlo z důvodu poruchy, avšak k doložení tohoto tvrzení nepředložil žádný důkaz, ať už v podobě faktury za servisní zásah, záznamu o odtahu či jiné dokumentace. Z dostupné fotodokumentace není patrné, že by vozidlo bylo v neprovozoschopném stavu – není zřejmý žádný výstražný prvek (např. výstražný trojúhelník), ani jiná známka technické závady či zásah obsluhy vozidla. S ohledem na tyto skutečnosti považuje odvolací správní orgán naplnění skutkové podstaty neoprávněného stání za zcela prokázané. Za této situace nelze přisvědčit tvrzení odvolatele, že vozidlo stálo z důvodu nezávislého na vůli řidiče, protože účastník řízení nepředložil žádné objektivní podklady, které by nasvědčovaly existenci této poruchy. Tvrzení účastníka, že došlo k technické závadě, tak zůstává pouhou ničím nepodloženou obranou uplatněnou až v odvolání, která není podpořena žádným důkazním návrhem ani reálným dokladem. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor obviněného by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 9/2013 – 35 ze dne*

02.05.2013). *Není povinností správního orgánu (v souladu se zásadou hospodárnosti) provádět veškeré navržené důkazy, ale pouze takové důkazy, které mohou přispět k objasnění věci. Výslech svědka považují odvolací správní orgán za bezpředmětný.*“

12. Soud považuje za klíčový závěr, že z dokumentace není patrné, že by vozidlo bylo v neprovozeroschopném stavu – není zřejmý žádný výstražný prvek (např. výstražný trojúhelník), ani jiná známka technické závady či zásah obsluhy vozidla; a zároveň to, že ani vyjádření žalobce ve správním řízení ani v žalobě nepopisuje, o jakou technickou závadu se mělo v případě vozidla jednat tak, aby vozidlo nebylo provozuschopné.
13. Žalobce zpochybňoval závěry žalovaného s tím, že neexistovala povinnost označit vozidlo výstražným trojúhelníkem, protože on – žalobce – nikdy netvrdil, že by vozidlo představovalo překážku provozu. Případné nesplnění povinnosti označit vozidlo mělo být prokázáno v rámci výslechu řidiče, resp. svědka, stejně jako způsob, jakým řidič vozidla závadu odstranil. Podstatné proto je, zda žalovaný (i s ohledem na závazný právní názor zdejšího soudu) přistoupil k hodnocení navrženého dokazování.
14. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že vypořádání návrhu na provedení svědeckých výpovědí s odůvodněním „*Výslech svědků považují odvolací správní orgán za bezpředmětný.*“ samo o sobě jen těžko může naplnit kritéria judikatury správních soudů. Napadené rozhodnutí obsahuje typický procesní argumentační faul spočívající v tom, že žalovaný neprovedl navržené důkazy a pak žalobci vyčítá, že neprokázal své tvrzení, nicméně je třeba ho vnímat v kontextu celého odůvodnění. Žalobce navrhl jako svědky pana X (doručovací adresa X) a X s pobytem v X.
15. Pokud jde o p. X – žalovaný zdůvodnil, proč proti němu nezahájil řízení jako proti přestupci (nepodařilo se mu doručit výzvu k podání vysvětlení), a uvedl, že je mu znám jako osoba, která byla sdělena v jiných řízeních a které se nedaří doručovat. Soud proto souhlasí s tím, že by p. X bylo zcela bezpředmětné obesílat jako svědka, což by vedlo pouze k prodlužování řízení. Fakt, že p. X je osoba, které se nedaří doručovat, neprochází evidencemi správního orgánu a nebyly zjištěny o něm dostatečné údaje, aby ho bylo možné jednoznačně identifikovat (poskytnuta neúplná adresa, nedostatečná pro zasílání písemností), se mohl žalobce dozvědět již z prvostupňového rozhodnutí (str. 4 rozhodnutí), přesto v doplnění odvolání neuvedl k p. X žádné doplňující údaje (krom nesprávného tvrzení, které je vyvráceno správním spisem, o tom, že správní orgán bezdůvodně p. X neobeslal). Návrh žalobce na výslech p. X jako svědka považuje soud za ryze obstrukční.
16. Pokud jde o p. X, návrh na jeho svědectví je třeba vnímat v kontextu všeho ostatního. Za první žalobce jako přestupce označil osobu, které nelze doručovat (s pobytem v X), o které se s ohledem na znalost správního orgánu lze domnívat, že se jedná o účelově tvrzenou osobu. Za druhé žalobce neoznačil nikdy poruchu, která měla vést k neprovozeroschopnosti vozidla. Za třetí ve správním řízení volil žalobce obstrukční taktiky s postupným dávkováním tvrzení. Pokud není ztotožněn samotný řidič, není popsána závada a celý postup žalobce je zatížen obstrukčními praktikami, tím méně může být věrohodný návrh na výslech svědka, o kterém žalobce neuvádí nic bližšího než, že měl potvrdit, že se jednalo o poruchu. Soud k této osobě zdůrazňuje, že žalobce nijak nespecifikoval, kdy se p. X k vozidlu dostavil, zda byl spolujezdec, zda ho opravoval, zda byl přítomný situaci poruchy, nebo ji pomáhal odstranit, nebo byl prostý kolemjdoucí atd., jinými slovy žalobce nijak netvrdil, co by měl p. X vidět nebo co by měl uvést k tomu, co se s vozidlem stalo. Úkolem svědka je popsat situaci, kterou vnímal svými smysly, a to v určité fázi děje. Pokud žalobce

nesdělují žádné detaily k tomu, co měl p. X sdělit, tak je důvodnost takového návrhu na svědeckou výpověď *à priori* oslabena. Při vnímání celého kontextu věci tak i tento druhý důkazní návrh považuje soud za obstrukční a za těchto individuálních okolností se ztotožňuje s názorem žalovaného na bezpředmětnost výslechu svědků.

17. Na závěr ke zjišťování skutkového stavu soud naopak musí korigovat názor žalovaného o nutnosti předložit *objektivní* doklady např. v podobě faktury za servisní odtah, záznam o odtahu nebo jiné dokumentace. Soud souhlasí s tím, že objektivní zjištění závady by jednoznačně doložilo poruchu vozidla, ale lze si představit řadu závad odstranitelných bez nutnosti servisního zásahu (např. vybitá baterie vozidla), které lze odstranit bez nutnosti výjezdu pohotovostního vozidla svépomocí, tj. mohou existovat situace, které bude možné prokázat pouze svědeckou výpovědí. Přesto absence takové objektivizace poruchy představuje „střípek v mozaice“ toho, co v příběhu žalobce chybí. U většiny poruch, které donutí řidiče ponechat vozidlo na určitém místě tak dlouho, že tam při zdokumentování přestupku není někdo, kdo aktuálně poruchu řeší a závadu odstraňuje, se bude pravděpodobně jednat o závažnější stav, kdy zpravidla řidič buď vyhledává odborný zásah, nebo je alespoň skutečně schopen uvést konkrétní vadu a způsob jejího řešení. Správně proto uvedl žalovaný, že pokud žalobce založí svoji procesní obranu na jiné verzi skutkového děje, bylo na něm, aby svá tvrzení prokázal. S ohledem na to, že žalobce skutečně nic nespécifikoval a návrhy na provedení dokazování lze skutečně hodnotit jako účelové, má soud za to, že žalobce jinou verzi skutkového děje neprokázal.
18. Zůstává tak hodnocení objektivního stavu, a to je odstavení vozidla na ulici Žabí, Brno. Z fotodokumentace je jasné patrné, že vozidlo bylo odstaveno v křižovatce typu T, ve slepé ulici na příjezdové komunikaci do dvou sousedních domů těsně vedle dvou přístupů pro chodce. Je tedy zcela evidentní, že vozidlo žalobce blokovalo část pozemní komunikace určené pro příjezd do sousedních domů, ovlivňovalo možnost chodců rozhlednout se, stálo na místě, které není vymezeno jako místo pro stání, a naopak stálo v místě zákazu stání. Vozidlo žalobce bylo objektivně odstaveno na pozemní komunikaci, tudíž buď ho řidič vozidla nechal *pojízdné* stát na místě, na kterém byl zákaz stání, nebo ho řidič nechal stát na místě *nepojízdné* z důvodu poruchy.
19. Podle § 2 písm. ee) zákona č. 361/2000 Sb. se pro účely tohoto zákona považuje za překážku provozu na pozemních komunikacích *vše, co by mohlo ohrozit bezpečnost nebo plynulost provozu na pozemních komunikacích, například náklad, materiál nebo jiné předměty, vozidlo ponechané na pozemní komunikaci nebo závady ve sjízdnosti pozemní komunikace.*
20. Kategorie *překážka provozu* je objektivní, tudíž žalovaný nemusel tvrdit, že vozidlo představuje překážku provozu, pokud ji skutečně vozidlo žalobce představovalo. Pokud bylo vozidlo žalobce *nepojízdné*, pak objektivně představovalo překážku provozu na pozemní komunikaci.
21. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že žalovaný nikdy netvrdil, že by vozidlo představovalo překážku provozu. Zjevně tak činil proto, že má za to, že bylo ze strany řidiče vozidlo porušeno pravidlo o zákazu stání v místě, nikoliv pravidlo o označení překážek provozu. Naopak, byl to žalobce, kdo tvrdil, že jeho vozidlo mělo poruchu a muselo jako nepojízdné zastavit. Žalovaný jen výslovně (a zcela správně) poukázal na to, že z fotografií, které jsou založeny ve správním spise, nijak nevyplývá, že by vozidlo bylo v neprovozoschopném stavu. Soud si jistě dovede představit, že vozidlo by mohlo vykazovat i pouhým okem zjevné poškození, nebo naopak vady, které nejsou zjevné (vady motoru, řízení, brzd ...), nicméně

to neznamená, že v případě pouhým okem nepozorovatelných vad by odstavené vozidlo nepředstavovalo překážku provozu na pozemní komunikaci, tj. nemělo být jako překážka označeno.

22. Není nicméně primárně podstatné, zda vozidlo představovalo překážku provozu. Žalovaný zjevně označení vozidla, jako neprovozuschopného, uvedl proto, že by se jednalo o jednu z možností napovídající o tom, že vozidlo mělo poruchu, a zasadil tak tvrzení žalobce do kontextu úvah o nevěrohodnosti jeho tvrzení a bezdůvodnosti výsledku navržených svědků (tj. jedná se o další „střípek v mozaice“ pro zamítnutí odvolání žalobce). Úvahy žalobce na str. 7 žaloby se proto poněkud míjejí se zjevným významem argumentace žalovaného.
23. S ohledem na shora uvedené, žalovaný, byť extrémně stručně, sdělil důvody, proč nepovažuje procesní obranu žalobce naplněním podmínek § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb. za důvodnou, nemusel se zabývat naplněním materiální stránky přestupku s ohledem na poruchu vozidla.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
25. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce